

Virkeligheden kun en overordentlig primitiv Behandling. Det at behandle Hørrn kræver ikke store kostbare Anlæg. Jeg tror, det er en Plante, vi ogsaa bør tage Hensyn til, men saa maa der ligeledes tages Hensyn dertil i Leveringspligten. Det er muligt, at ikke alene det allermindeste Landbrug vil slaa ind paa denne Avl, men at ogsaa det noget større vil gøre det. De Planter, som hører til denne Kategori, har jo allerede stor Betydning. Det kniber, hedder det sig, med Garn o. s. v., og vi ved alle, at det kniber snart med mangfoldige Ting. I Bilag 2 til Lovforslaget staar der under Punkt g: Vil der være Anledning til at søge at fremme Dyrkningen af Hør? Jeg har ikke kunnet finde noget Svar paa dette Spørgsmaal, men jeg tør paa den anden Side ikke paastaa, at den Mulighed er udelukket, at jeg kunde have overset det. Jeg finder imidlertid, at Spørgsmaalet bør besvares med Ja.

Jeg maa ligesom i Fjor tillade mig at pege paa en Ting, der neppe bør staa uimodsaagt. Det kan være, at man kan sige, at det gaar ikke saa galt som Præsten — i dette Tilfælde den højtærede Indenrigsminister — prædiker, men det er dog farligt at gaa ind paa sligt. Der staar i § 4: „Kornet skal afleveres tærsket til fastsat Tid efter nærmere derom af Indenrigsministeren fastsatte Regler“. Ja, for saa vidt som det kan lade sig gøre, men der er ikke saa faa Landbrug, særlig blandt de store, der er overmaade ugunstigt stillede, af hvilke mange har elektriske Anlæg og ikke kan faa Elektricitet, i hvert Fald ikke til saa stort Forbrug, som Tærskningen kræver; og der er andre, specielt i disse Aar, der har indlagt Oliemotorer uden at kunne faa Solarolie. Disse Bedrifter er altsaa henviste til at tærske ved Damplokomobiler, men disse er meget stærkt optagne, saa det vil være ret vanskeligt for dem at paatage sig en Afleveringspligt til bestemt Tid. Hvis Indenrigsministeren vil sige mig, at det ikke skal gaa saa strengt til, skal jeg ikke røre ved dette Punkt, men ellers kan det ikke staa der; man kan ikke paadrage sig en Forpligtelse, som man i uhyre mange Tilfælde er aldeles ude af Stand til at effektuere.

Om Prisen skal jeg ikke udtale mig nærmere. Jeg vil dog sige, at jeg foretrækker alligevel de af Landboforeningerne foreslaaede Priser, ihvorvel jeg ikke er blind for, at høje Priser giver store Nedsættelser, og store Nedsættelser giver højere Skatter, saa det for manges Vedkommende kan blive nogenlunde det samme. Jeg tror, det vilde være rigtigere, om Priserne var

noget højere. Det ærede Medlem fra Silkeborg (Jacob Christensen) citerede Landsstingsmand Sonnes Udtalelser om de høje Priser; men jeg tror, det ærede Medlem i nogen Maade har misforstaaet Landstingsmandens Udtalelser. Det, der ligger til Grund for dem, kan ikke være, at han i og for sig beklager høje Priser, men han mener, som jeg har tangeret, at de betinger større Nedsættelser og derigennem højere Skatter.

Atter i Aar maa jeg bestemt pointere, at det er galt ikke at have en Værdimaaler paa Kornet gennem den hollandske Vægt. I Fjor var alle enige om, at det var egentlig ganske rigtigt, men ingen vilde dog gaa med. Som jeg tillod mig at sige: Jeg druknede i Velville, men derved blev det. Der var ingen, der vilde sige eller kunde sige, at mit Standpunkt var irrationelt, men man vilde dog ikke gaa med dertil; det maa nu blive ærede Kollegers Sag. Men vi har set ret uheldige Konsekvenser deraf. Jeg har talt med en Mandovre i Jylland, som har tørret over 7,000 Tønder Korn for Staten. Han har modtaget Rug af en hollandsk Vægt, der laa i Halvfemserne! Det kan aldrig være rigtigt at betale nogenlunde den samme Pris for en tør og for en vaad Vare. Nu ved jeg meget godt, at saa langt kom jeg i Fjor i mine Bestræbelser, at jeg fik indført Udtrykket „tilstrækkelig tør Vare“; det gaar igen her, og det er et Skridt i den rigtige Retning, men ogsaa kun et Skridt. For hvad vil det sige: tilstrækkelig tør Vare? I Slutningen af Paragraffen staar der, at Prisen skal nedsættes „forholdsmæssigt“ i Forhold til Fugtighedsgraden, men der er dog ikke et eneste Menneske, som tør paastaa, at han ved at føle paa Kornet kan afgøre, om Vægten er f. Eks. for Rug 124 eller 120 — ja, jeg gaar videre endnu og siger: 118. Man kan føle paa Kornet, om det er glat og vil løbe hurtigt ud af Haanden, eller om det er vaadt og bliver siddende; men man kan virkelig ikke afgøre paa hverken 3 eller 4 eller 5 Pund hollandsk nær, hvor stor Fugtighedsgraden er, og naar der er Tale om at nedsætte Prisen „forholdsmæssigt“, hvad der er ganske rigtigt, kan vi efter min Mening ikke komme udenom den hollandske Vægt; vi har nemlig ingen bedre og paalideligere Værdimaaler. Og saa kan jeg ikke forstaa, at man af doktrinære Hensyn vil fravige en virkelig saa rimelig Bestemmelse. At det skulde være nødvendigt af Hensyn til Rugdyrkerne i Jyllands magre Egne, har intet paa sig. Hvis de i Jyllands magre Egne vil høste deres Rug tør og god, faar de en højere hollandsk Vægt paa deres